és des de llavors una espasa de Dàmocles que penja sobre l'estació, la qual ha optat per mesures de prudència durant la crisi com ara tancar el complex residencial durant els mesos d'estiu, mentre s'espera que Nozar superi els seus problemes econòmics o almenys aparegui un nou inversor privat que doni estabilitat accionarial a l'estació.

Un dels atractius que podria facilitar l'arribada d'aquest nou inversor estable seria la possibilitat d'una ampliació del domini esquiable de l'estació. Un vell projecte sobre el qual s'ha manifestat negativament la Generalitat i que l'ampliació del parc acabaria de vetar, ja que quedaria situada a tocar de la zona de parc i dins de la zona perifèrica. Mentre la Generalitat no col·labora en una possible ampliació de la pista d'esquí, l'Ajuntament tampoc no col·labora en l'ampliació del parc, en una partida que es manté immòbil des que es va plantejar l'ampliació.

L'oposició aranesa

A més de la negativa d'Espot i Vall de Boí, hi ha un tercer ajuntament que ha mantingut una posició contrària a l'ampliació des del principi dels debats i que no s'ha mogut d'aquesta posició. És el municipi de Vielha i Mijaran. La capital aranesa no manté conflictes territorials i econòmics, tot i la recuperació de l'estació de la Tuca i alguns projectes urbanístics relacionats amb això. El principal argument de Vielha és de caire competencial, ja que es considera que la gestió de la part aranesa del parc natural hauria d'entrar dins de les competències de la Val d'Aran, mentre que ara mateix tot el parc queda sota jurisdicció exclusiva de la Generalitat a través del Departament de Medi Ambient i Habitatge i gràcies al traspàs de competències rebut per l'Estat. Sense resoldre aquests aspectes competencials, Vielha no està d'acord amb els canvis al parc nacional.

A part d'aquests tres pobles en contra i tres favorables a l'ampliació, completen el patronat del parc quatre municipis que mantenen dubtes sobre alguns aspectes de l'ampliació. Són casos que, segons fonts de les negociacions mantingudes en aquesta darrera etapa, es troben ben encarrilades. El municipi de Sort, per exemple, mantenia una posició contrària mentre no es resolgués el conflicte per la situació de la muntanya de Llessui. Amb l'ampliació del parc, passarien a formar part de la zona perifèrica. Però la muntanya és propietat dels veïns de Llessui, que la tenen des del 1899 en règim comunal i que davant la intenció de la Generalitat s'han mostrat d'entrada contraris a l'ampliació. L'alcalde de Sort, Agustí López, favorable inicialment a l'ampliació, va decidir donar suport als veïns de Llessui quan va conèixer les seves reserves al projecte, i confia que la Generalitat negociï amb ells per tal de poder fer l'ampliació de manera consensuada.

En la resta dels 10 ajuntaments actualments afectats pels límits del parc, repartits en quatre comarques diferents, i pels altres que s'hi afegirien si tira endavant l'ampliació, mantenen també reserves per casos concrets que segons fonts de les negociacions seria fàcilment corregibles. Segons la Generalitat, els proble-

Turisme israelià

En el full de registre de visitants del parc s'hi observa una curiositat única a Catalunya: els israelians són el grup de visitants estrangers més gran, per davant fins i tot dels francesos, que tenen el parc a tocar de la frontera del seu Estat, o dels britànics, holandesos i alemanys, habituals a Catalunya. Fa uns deu anys es va començar a observar una certa presència de turistes d'aquest origen i en els últims anys s'ha accelerat. El 2004 van passar 1.091 israelians pel parc, i el 2008 ja van ser 1.615 i són el grup més nombrós. Això ha portat l'alcalde de Sort i diputat per CiU al Parlament, Agustí López, a demanar a la cambra catalana una resolució perquè el govern faciliti la formació específica dels professionals turístics, amb cursos de formació en cultura jueva, gastronomia, religió i història, i que es potenciïn també els Camins de la Llibertat, els punts de pas del Pirineu que van utilitzar molts fugitius jueus en la Segona Guerra Mundial. A Sort mateix hi ha un museu dedicat als més de 3.000 evadits dels nazis que van travessar el Pirineu.

El portaveu de l'ambaixada d'Israel a l'Estat espanyol, Lior Haiat, confirma que Catalunya i el País Valencià són dues destinacions turístiques creixents i que és on van la majoria dels 150.000 turistes israelians que visiten l'Estat. «I el turista israelià no és un turista de platja, que d'això ja en tenim a casa, sinó de cultura i de muntanya.» També hi juga a favor, diu Haiat, que a Israel no hi ha muntanyes d'altura i això converteix el parc d'Aigüestortes «en un destí molt atractiu».

Turistes travessant un pont a Espot, en un dels accessos principals al parc, aquest estiu. / ACN